

נחת אמיתית - רק כשנשמעים להלכה

הרב ישעיהו וובר

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

בתמימות, כמו ילד שכותב לאיזה דוד באמריקה, וכמו בן שכתבתי בהסתר ולא גיליתי על כך לאיש. פתאום קיבלתי מכתב מהרבי, בתוך המעטפה הידועה עם סימוני הדואר אוויר, והכיתוב עם שמו של הרבי באנגלית, ומאד התלהבתי.

לקראת הבר מצווה כתבתי שוב לרבי. אבי היה יהודי ירא שמים ובן תורה, ואפילו אוהד חב"ד והיה לו גם קשר מסוים עם הרבי, אבל הוא היה מעוניין שאתחנך בדרך יותר ניטרלית; הוא לא התנגד שיהיה לי קשר עם חב"ד, אבל הוא לא רצה שאהפוך להיות חב"דניק מן השורה, ולאורך השנים היו לי חיכוכים אתו סביב נושא זה. לקראת הבר מצווה החלטתי שאני רוצה לגדל פאות ארוכות; גדלתי הרי בירושלים וחשבתי שלהיות חסיד פירושו לגדל פאות גדולות ומסולסלות, אבל ידעתי שאבי לא יאהב את הרעיון. עכשיו, אבי באותו זמן לפני הבר מצווה היה באמריקה, אבל לא ידעתי איפה ובכלל לא הכרתי את אמריקה, רק ידעתי שגם הרבי נמצא שם. כתבתי לרבי בתמימות של ילד, שאם הוא יראה את אבי, שיבקש ממנו שיתיר לי לגדל את הפאות. זה היה כמה חודשים לפני הבר מצווה, וכשהגיע לבר מצווה, שמתי לב שאבי קצת כועס ולא כל כך דיבר אתי. בהמשך התברר לי שבמוצאי חג הפסח אבי נסע לבית המדרש של הרבי לחלוקת "כוס של ברכה", וכשעבר ליד הרבי, הרבי אמר לו, "אם הבן שלך רוצה להדר במצוות - תאפשר לו!" אבי לא ידע מי כתב לרבי, וההתערבות הזו קצת קוממה אותו, אבל בשבילי זה היה סימן שהרבי קיבל את המכתב, וזה מאד חיבר אותי לרבי ולחב"ד.

כשנה אחרי הבר מצווה, בשנת תשכ"א (1961), עברה המשפחה שלנו להתגורר בארה"ב. הגענו סמוך לחג הפסח, והרב אוריאל צימר ע"ה שהיה מאד מיודד עם אבי לקח אותנו ל-770 לקבל מצה שמורה מידי של הרבי. עד אז מעולם לא ראיתי את הרבי, גם לא בתמונה, ובדמיוני הצטייר הרבי כאחד האדמו"רים שרגיל הייתי לראות בארץ ישראל, זקן לבן, פאות ארוכות ושטריימל. עמדנו בתור, וראיתי אדם הדור פנים שעומד בפתח החדר ומחלק את המצות. הוא גם הביט לעברי וחיך, ואני הסקתי שכנראה זהו הגבאי, שמקבל את המצות מידי הרבי שיושב בתוך החדר, אבל ככל שהתקרבו ראיתי שכולם מתייחסים אליו ביראת כבוד והוא מתייחס לכל אחד. כשהגיע

ולדתי בשנת תש"ז (1947) למשפחה ירושלמית שורשית וותיקה, חמישה דורות בארץ. מוצאה של המשפחה מהונגריה, והתגוררנו בשכונת בתי אונגריין. בין הדודים שלי נמנים הרב עמרם בלוי, ממייסדי 'נטורי קרתא' ומנהיגה במשך שנים רבות, והרב שייע שיינברגר, מי שכונה "שר החוץ" של 'נטורי קרתא'. דוד נוסף היה הרב משה וובר, המשפיע הירושלמי הנודע שהיה החב"דניק של המשפחה, וההתקרבות שלי לחב"ד הייתה בהשפעתו. בצעירותי אבי הרבה לנסוע לאמריקה והיה נעדר מהבית תקופות ממושכות, ובאותם זמנים ר' משה ליווה אותי וחינך אותי כמו אבא. הוא שימש כמשפיע בישיבת 'תורת אמת' החב"דית, ששכנה אז בשכונת מאה שערים הסמוכה לביתנו, ואני כילד צעיר הושפעת רבות מהאווירה התוססת של הישיבה והתחברתי לבחורים.

הפעם הראשונה בה כתבתי לרבי הייתה בגיל תשע. נשלחתי אז ללמוד בבני ברק, בתלמוד תורה של החינוך העצמאי שהיה מסונף לישיבת פונוביז'. מצד אחד היה לי מאד טוב שם, אבל הייתי מודע כבר לכל העניין של חסידים ומתנגדים, ואני הרי אחיין של ר' משה ומאוד אהבתי את הדרך של חב"ד. הטרידה אותי אז מאד שאלת הזהות והשייך שלי, והחלטתי לכתוב מכתב לרבי בו העלתי את רצוני לשמור על קשר עם הרבי. כתבתי

«

פריקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
מצויות בידינו קרוב ל-1200 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedi.org

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

תורנו, אבי הציג אותי ואמר, "זהו בני", והרבי ענה, "אני מכיר אותך, הוא נוהג לכתוב לי מכתבים..."

באמריקה למדתי בישיבת 'תורה ודעת', כרצון אבי, ובאותה תקופה היה איזשהו נתק חלקי בקשר שלי עם ליובאוויטש. מפעם לפעם היינו נוסעים להשתתף בהתוועדויות של הרבי, ובאחת הפעמים כשעברנו בכוס של ברכה אמר לי הרבי, "משם כתבת לי מכתבים, ופה אני לא רואה אותך!" התזכורת הזו של הרבי על המכתבים עוררה בי את רגש ההתקשרות, ומאז התחלתי להגיע לעתים יותר תכופות.

לקראת שנת תשכ"ד (1963-1964) החלטתי שאני רוצה לעבור ללמוד בחב"ד. היו לי כמה חברים שנסעו ללמוד בישיבת חב"ד במונטריאול, וגם אני רציתי להתקבל ללמוד שם. בתחילה הם התמהמהו עם תשובתם, ואני הבנתי שהם הסתייגו קצת מלקבל אותי כי היו מעוניינים לחזק את אופי הישיבה בעיקר בבחורים חב"דיים, ואני לא הייתי מבית חב"די. ביקשתי מאבי שיכתוב מכתב לרבי, והרבי ענה, "בהצלחה". אחרי שראו את תשובת הרבי, זה היה ה"מכה בפטיש", והתקבלתי ללא כל בעיה. למדתי שם אצל המשפיע הרב זאב גרינגלס ע"ה, נכנסתי חזק לאווירה החב"דית והרגשתי שאני חוזר הביתה, שזה מקומי הטבעי.

יצוין, שבתקופה שלמדתי ב'תורה ודעת', נכנס לישיבה המשגיח הנודע הרב משה וולפסון. כששיתפתי אותו בכוונותיי לעבור ללמוד בליובאוויטש, הוא שאל על מה ולמה. אמרתי לו שאני מרגיש שבליובאוויטש תהיה לי יותר יראת שמים, והוא פקח עיניים ותמה, "מה, פה אין יראת שמיים?" אחרי כמה חודשים במונטריאול פגשתי אותו בבית המדרש של קרלין בויליאמסבורג, שם היה מתפלל בשבתות. הוא הסתכל עלי ואמר, "שייע, אני רואה עליך את הכוח של תומכי תמימים".

במהלך תקופת לימודיי במונטריאול היו לי ויכוחים חריפים עם אבי. אני החלטתי שבתור חב"דניק אני מגדל זקן, ואבי התנגד לזה, היו לו מחשבות אחרות בנוגע לדרך שבה רצה לחנך אותי, והוא התבטא אז שאני מכאיב לו מאד בדרך שבחרתי. המצב הזה כמובן הטריד אותי מאד, וביקשתי להיכנס לרבי ליחידות. אחרי שהרבי קרא את מה שכתבתי לגבי המצב עם אבי, הוא הסתכל עלי ואמר: "אני מכיר את אביך, הוא הרי יהודי בן תורה. יש הלכה מפורשת בשולחן ערוך יורה דעה, סימן ר"מ (הלכות כיבוד אב ואם), ש'תלמיד שרוצה ללכת למקום אחר שהוא בוטח שיראה סימן ברכה בתלמודו לפני הרב ששם, ואביו מוחה בו (לפי שדו"ג שבאותה העיר הגויים מעלילים) - אינו צריך לשמוע לאביו בזה". הרבי המשיך והקשה, "ההלכה הזו כתובה בהלכות כיבוד אב ואם, אבל מן ההיגיון היה שהיא תיכתב בהלכות תלמוד תורה. הרי בהלכות כיבוד אב ואם אמור

להופיע איך לכבד את ההורים, ואילו בהלכה זו נאמר לכאורה הפוך, מתי לא צריך לשמוע בקולו? הלכה זו מדברת על המקום שבו צריך ללמוד כדי להצליח בלימוד תורה, מקום שרואה סימן ברכה (ואפילו אם האב מתנגד), ממילא מתאים יותר שמקומה יהיה בהלכות תלמוד תורה ולא בהלכות כיבוד אב ואם?"

הרבי מיד המשיך והסביר, "התירוץ הוא שדווקא זהו כיבוד אב ואם: כאשר הבן ילמד במקום שלבו חפץ, הוא יראה הצלחה בלימודיו ואז להוריו יהיה נחת ממנו. הנחת האמיתי הוא כאשר שומעים בקול התורה, מקיימים את מה שאמרת ההלכה". הרבי גם פירט מה יקרה מאידך גיסא, אם לא נשמעים להלכה: "אם הבן לא ילמד במקום שלבו חפץ, הרי לא יראה סימן ברכה. התוצאה תהיה שהוא לא ילמד בחשק, ולאט לאט יתחיל להרגיש לא טוב עם עצמו. זה עלול להביא למצב שיתחבר עם חברים לא טובים, ומשם ילך ויתדרדר בהדרגה עד שייפלט מהישיבה. ברור שזה יגרום עגמות נפש גדולה להורים. במקרה זה, הנחת רוח תהיה דווקא מזה שלא ישמע בקול האב".

מעניין שהרבי ניתח בצורה כל כך ברורה את התהליך שמוביל בסופו של דבר לתופעה הכואבת של נשירה, והכל מתחיל מקושי בתחום הלימודי - נושא שיצא לי לעסוק בו רבות בהמשך חיי.

מיותר לציין שבסופו של דבר אבי רווה נחת מרובה גם בתקופת לימודי בישיבה, וגם בהמשך אחרי החתונה מהמשפחה ומהנכדים, וברוך ה' לא אכזבתי אותו. הוא הודה בפניי בפה מלא שלמרות שבתחילה חשב אחרת, הרי דווקא זה מה שבאמת הביא לו נחת.

הרב ישעיהו וובר הוא איש חינוך, מתמחה בתחום של חינוך מיוחד ולקויי למידה, הקים ומנהל את 'מכון רות להוראה והדרכה טיפולית'. הוא רואיין בביתו בירושלים בחודש אדר ב', תשע"ד (2014).

מדפס ומפיץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי ש"יחות סני' 072-2770130

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ד (1974) — הרב משה פיינשטיין ביקר אצל הרבי ונועד עמו במשך כשעה. באותו ערב, שהה גם רבי פנחס מנחם אלטר, לימים הרבי מגור, שעה וחצי בחדרו של הרבי. א' בניסן

1 יומן 'דברי שלום' תשל"ד, עמ' 65

לזכות

חיה מושקא בת פריידא יהודית תחי' ווייזער לרגל יום הולדתה ז' אדר"ר שיזכו הוריה יחיו לגדלה לתורה, חופה ומעשים טובים מתוך הרחבה.

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedial.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedial.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015

ההדפסה וההפצה לע"נ

הרה"ח ר' יהודה לייב בן ר' מרדכי ע"ה חוגתו מרת איטא בת ר' שלמה ע"ה ביסטריצקי